

————— Balázs Imre József

ÉJSZAKÁK A ZENBEN

(KIAPADÁS)

tavasszal az erdő mélyebb részein a vizet néztük kerestük lakóit
hogya megmozdultak fölkevertük a vizet
tavasszal a víz alól néztük az eget néha eltakarta valami néha föl-
kavarodott a víz és menekültünk
nyáron járva az erdőt eltűnt vizek helyén árnyékosabb maradt
még kicsit a föld az avar beszédesebb

(NE TÉRJ LE)

táblák mutatták az utat mindkét irányba a távolodását s a köze-
ledését
egy teljes évszakon vezetett át az útvonal s a vándor otthon ma-
radókra gondolt délben arra ahogy esznek este arra ahogy alsza-
nak éjszaka megálmodta álmukat
teljes öltözetnyi ruhákat hízott ki útközben ott voltak benne az
otthoni dolgok képek érzések az úton hozzá csatlakozottakba
pakoltan

(KÉPESSÉG)

hegytől hegyig jutni felhőként alakot váltva gomolygó anyagként
megtanulni az ütközés képességét legyél olyan felhő akibe bele-
ütközhetsz a homlokoddal
hegytől hegyig gondolkodni csak onnan tervezni tovább ahol
megnyílik sok kép fonákja
eltévedni nem lehet hegytől hegyhez haladva beleszédülni csak a
feltáruzó látványba ahol eltűnik a között

(ANYA)

valahol távol anyák emléke változtatja színeit fények villannak
felszalszanak ki az anyaemlékekben
a szobában ülők fele kimegy a konyhába és krumplit pucol
a szobában ülők másik fele elalszik és álmot lát amelyben tűzifát
halmoz a szoba sarkába karjában hordja be a fenyőillatú csutakokat
ott hever a szobák sarkában az illat és a mozdulat emléke ahogy
a sorban kézről kézre járnak a hasábok s minden fában ott az érintés
és a növekedés lassú nyoma